Ч. 94 Четвер 13 мая (30 цьвітня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Атентат російского революционера. — Письмо царя до Столипина.

Парляментарне положенє представляє ся не так відрадно, як спершу з почином весняної сесиї здавало ся. Спершу були вигляди, що державна рада забере ся жваво до роботи, а тимчасом показує ся, що наглі внесеня починають знов впливати, як шкідні губи на нездоровім ґрунті, дорогий час прогайновує ся, а з розправ над тими внесенями виходить дуже мало користи. Показує ся тепер, що теперішна сесия, котра імовірно потреває лише до кінця червня, полагодить лише три предложеня, а іменно предложенє про винагороду за державні добра в Босні в квоті 54 міл. кор., які має Австрия заплатити Туреччині, румуньский торговельний договір, до котрого хліборобники заповідають великий бій, що скінчить ся для них повним пораженем, і буджетову провізорию. До правильної обради буджету народний парлямент не хоче забрати ся і тим позбавляє ся найважнійшого права контролї державної господарки і обговореня при тій нагоді всїх потреб і домагань широких верств народних. Предложенє про анексию Босни остає неполагодженим, бо наслїдком угорскої кризи тамошний сойм не може єї ухвалити. З того вийшла така цікава істория, що всї европейскі державм признали анексию Босни і Герцеґовини, не зробили однак того доси угорский сойм і австрийска рада державна.

В Будапешті відбувають ся дальші переговори Короня з угорскими полїтиками. Цісар принимав на авдиенциї віцепрезидентів палати послів Раковского і Навая. „Az Ujsag“ доносить, що коли в партиї независимости піднесено обаву, що на случай розвязаня сойму ґр. Андраші може бути покликаний до переведеня виборів против партиї независимости. Кошут сказав: „На скілько менї відомо, ґр. Андраші зовсїм певно виборів переводити не буде“. Авдиенция Кошута тревала годину. По авдиенциї заявив Кошут журналїстам, що цісар приняв его дуже ласкаво і прислухував ся уважно звітови про положенє. Був на авдиенциї також бувший президент міністрів Стефан Тиса.

Бар. Банфі сказав в промові, яку виголосив перед своїми виборцями в Сеґедині, що підчас урядованя теперішного кабінету захитано основи взаїмного довіря між народами і Короною. Причиною сего є, що независимці що иншого представляють як свою проґраму, а що иншого говорять на авдиенциях у монарха. Бесїдник заявив, що він є безусловним приклонником окремого банку.

На основі урядових доходжень доносять з Парижа про атентат, який виконав російский терорист перед кількома днями в однім тамошнім готели на директора московскої поліциї, полковника Коттена. Той терорист, Ріпс, був колись засуджений за полїтичну аґітацию на засланє в Сибір. Відтак позволено єму вернути, коли заявив, що хоче служити російскій тайній поліциї. Ріпс порозумівав ся з Коттеном. Коли полковник відвідав его в готели, Ріпс дав до него 4 вистріли з револьвера і Коттен потерпів 2 легкі рани. Ріпс дав ся піймати без опору і заявив, що хотів убити Коттена, щоби здемаскувати махінациї російскої тайної поліциї.

Полковника Коттена вислала була російска поліция до Парижа зі специяльною місиєю навязати зносини з комітетом революціонерів, бо з часу афери Азева стратила жандармерия контакт з комітетом. Заговірник Вітков, а властиво Мошко Ріпс перечить тепер, немов би він хотів був замордувати Коттена, а твердить,

Око за око, зуб за зуб.

Оповіданє з полудново-африканьских степів.

Я був ще дитиною, коли Гендрік ван Занд, властитель сьвітової фірми, в наслїдок нещасливих збіжевих спекуляций, опинив ся в такім невідраднім положеню, що мусів переселити ся до одного близького свояка в полудново-всхідній Африці, в Трансвали, ратуючи останок свого майна. Походив з сусїдної Голяндиї і вже як дуже молодий чоловік найшов в моїм родиннім місті становище. Оженивши ся з дочкою свого принципала, заложив торговельну фірму, що скоро і успішно розвивала ся. Тепер приневолений гіркою долею, мусів з тяжким серцем полишити жінку і синка, що був майже в моїм віцї, у своїх тестів, а сам вивандрувати, доки би єму не удало ся найти колись у власнім краю сяк так обезпечене становище.

Досить було кілька місяців для бистрого, енерґічного купця, аби основно познакомити ся з своєрідними відносинами тих країв чорного сьвіта. Відтак завдяки помочи своняка пощастилось єму купити за невеликі гроші „стацию“ (фільварок получений з торговлею, в котрій продають всї товари, потрібні для кольоніста, африканьского Бура і заміняної торговлї з Кафрами). Вже по роцї був він в тім щасливім положеню післати жінці гроші, які вистали їй на найвибагливійший переїзд до полудневої Африки. Але хлопець, іменем Ґергард, мав задля своєї молодости, а особливо задля дальшої науки лишити ся під опікою дідів в Німеччині аж до шіснайцятого року житя. .

Моя приязнь з малим Ґергардтом ван Занд зродила ся ще в наймолодших дитинячих лїтах, бо ми як найблизші сусїдскі дїти разом виросли; з часом та приязнь стала чим раз сердечнїйшою, доки аж нагло не перервала ся, коли він, осягнувши шіснайцятий рік житя, мусів виїхати до Африки. З сльозами в очах держав один другого в обіймах, бо розлучували ся ми на довгі, довгі часи, а може навіть на віки. В тій хвили бо нічо не було так далеко від мене, як гадка, що прийде може хвиля, коли й я колись поспішу за ним.

А однако, хоч правда аж по дванацятьох лїтах, коли внаслїдок смерти родичів і инших невзгодинах, які з того виринули — постановив я попращати фальшиву вічливість Европи і з малою сумою гроший, які менї при подїлї спадщини з ріднею припали, пробовати щастя в якій иншій части сьвіта. Коли я повідомив о тім моїм намірі Ґергардта ван Зандта, з котрим удержував цїлий час досить живу переписку, відписав він менї відворотною почтою: замість навманцї блукати по нашій старій півкули, повинен я приїхати першим лїпшим пароходом до него, чим скорше тим лїпше — і як довго би менї подобало ся — але на всякий спосіб доки би не найшлось для мене яке відповідне поле до роботи — приймити его гостинність.

Мушу ще додати, що его мати, котра видала ще на сьвіт двоє дїтий, дївчину і хлопця, вскорі по его приїздї до Африки померла на тяжку грудну недугу. Брат помер в ранній молодости; причини его смерти Ґергард менї не подав. І отець, котрий зелїзною витревалостию і пильною працею дійшов з часом з бідного купця до богатого властителя обширних земельних посїлостий, розпращав ся також перед кількома лїтами з сим сьвітом а полишилась єму лиш Марта, сестра, що вже була дорослою дївчиною і вела цїле его домашне господарство.

По морскій подорожи серед найгарнїйшої погоди, задержав ся наш пароход на внїшних водах перед Льоренцо Маркез, бо задля свого великого обєму не міг вплинути до порту. Подорожних разом з пакунками перевіз менший пароход до берега і на другий день поїхав я зелїзницею через Коматі порт до Барбертон, звідки завіз мене аж до Бремерсдорп, головного торговельного міста в краю Свазі на американьский лад устроєний повіз.

По незвичайно прикрій, місцями навіть небезпечній дорозї по диких і скалистих полудново африканьских горах, добились ми вечером четвертого дня до Бремерсдорпу. Ледве віз вкотив ся на обширне подвіре кінцевої почтової стациї і я цїлий оббитий з трудом видобув ся з страшної мовї клїтки, коли почув в тій хвили, як мене немов би вихор вхопив і обкрутившись опинив ся я на широкій груди високого, сильного молодого мужчини. Я потребував лиш поглянути на радостию сияюче,

що хотів лише здемаскувати махінациї російскої поліциї і відобрати документи, які компромітували его приятелів. Ріпс походить з Королївства Польского, був на студиях в Москві і Петербурзї, був засланцем на Сибір і утік звідтам, а коли его вдруге арештовано, віддав свої послуги поліциї, котра вислала его до Парижа.

Російский президент міністрів від довшого часу нездужав і мусів виїхати за границю на лїченє. В часї его неприсутности в Петербурзї партия противна ему, а іменно т. зв. „істинно русскі“ старали ся всїми силами захитати его становище і видвигнути на его місце свого чоловіка; Столипин видавав ся їм за радикальний. Мимо всїх їх заходів не удало ся їм наклонити царя до усуненя Столипина, противно его становище має бути нинї сильнїйше як перед тим, а найлїпшим доказом того єсть письмо, яке по его повороті вислав цар до него. Письмо дотикає ухвали думи на відмовленє кредиту для російскої маринарки і звучить: „Позаяк не можу уділити санкциї проектови закона о етатї ґенерального штабу маринарки, поручаю Вам, щоби Ви спільно з міністрами війни і маринарки до місяця виготовили в границях зачеркнених основним законом державним, правила, які мають означити, котрі законодатні справи военних і маринарских властий підлягають мому безпосередному рішеню після арт. 96 того закона, а котрі мають менї бути предложені до санкциї. Ті правила по обговореню в міністерияльній радї повинні менї бути предложені, а скоро будуть мною санкционовані, мусять бути безусловно виконувані. — Ціла діяльність міністерияльної ради, стоячої під Вашим проводом, заслугує на моє повне признанє, а має на цїли скрїпленє підстав установленого мною порядку державного і дає менї запоруку, що й то моє порученє буде успішно переведенє. — Остаю все Ваш прихильний — Николай“.

Новинки.

Львів, дня 12-го мая 1909

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс практиканта концептового Намістництва, Брон. Коморницкого з Жидачева до Печенїжина.

— **П. Віцепрезидент** ц. к. краєвої Ради шкільної дв. Ігнатий Дембовский вернув з урядової подорожі в повіти тернопільский і збаражский, де посітив кільканайцять шкіл сїльских і переконав ся о їх уміщеню і станї науки.

— **З зелїзници.** Здержанє загальному руху на шляху Львів Вовків потреває довший час, не даючий близше означити ся, мабуть 3—4 недїлї.

— **Пересічна цїна торгова свинини** в місяци цьвітни 1909, що має служити після закона з 7 вересня 1905 за основу до виміру відшкодованя зі скарбу державного за різні свинї (Schlachtschweine) зарізані на основі згаданого закона в місяця маю 1909, виносить 1 К 32 с. за кільоґрам.

— **Тов. „Жіноча Громада“.** Дня 9 с. м. відбули ся в комнатах „Руской Бесїди“ конституючі збори тов-а „Жіноча Громада“ при численній участи львівского жіноцтва. Цїлию товариства є: просьвітна, економічна і товариска орґанізация українського жіноцтва. До осягненя тої цїли товариство буде дбати: 1) про осьвіту жіноцтва через відчити, наради, збори, бібліотеки і читальнї, театральнї вистави і концерти; 2) видавати часописи, і всякого рода письма відповідаючі цїлям товариства; 3) засновувати дїточі захоронки, приюти для слуг, вакацийні оселї, бурси для молодїжи, курси для неграмотних і дешеві кухнї; 4) засновувати і вести робітнї предметів, входячих в круг працї жіночої, засновувати спілки, школи і курси з обсяґу жіночої господарки, підпирати домашний промисл і уладжувати вистави жіночих робіт і домашного промислу, нести материяльну і моральну поміч своїм членам на случай недуги і безробітя. Вкінци засновувати філії і кружки по містах і селах Галичини. Головним обовязком сего товариства єсть праця над піднесенєм просьвіти і поліпшенєм долї нашого сїльского жіноцтва і міских робітниць. — Предсїдателькою зборів вибрано п. Білецку, а секретарками були пп. Т. Шеховичівна і Матіївна. По рефераті п. Охримовичівної о важнїйших постановах статута приступлено до вибору виділу. Голосованє відбувало ся тайно, а підчас скрутинїї п. К. Малицка реферувала справу видаваня жіночої часописи „Мета“. Підношено гадку, щоби при сїй часописи видавати також моделї і крої суконь. Ухвалено остаточно великою більшостию голосів видавати ту часопись без мод.

До виділу вибрано пп.: М. Білецку яко голову, К. Малицку, І. Кокорудзову, В. Коцовску, Д. Старосольску, О. Гнатюкову, Е. Ясеницку, І. Шеховичівну і О. Охримовичівну яко виділові, М. Лучаківску, Ф. Кобриньску і Зоню Левицку яко заступниці виділових. До контрольної комісиї увійшли: С. Рудницка, М. Ловиньска і О. Роздольска.

— **Про огонь в Дублянах,** о котрім ми вчера доносили, насипли ще слїдуючі вісти: Погоріло загалом 27 господарів а огонь знищив звиш 100 будинків з цїлим добутком. Одному господареви згоріло готівкою 160 К. З погорільців було лиш 17 обезпечених. Лиш з великим трудом удало ся уратувати прочу часть села від катастрофи. Троє дїтий, що були десь щезли підчас пожежі, знайдено по полудни.

— **Дрібні вісти.** Накладом Руск. Тов. педагогічного вийшов по руски розклад їзди поїздів приходячих і відходячих зі Львова і можна дістати в книгарни тов. ім. Шевченка і в „Сокільскім Базарі“ цїна 4 с. — У Вербіжи нижнім відбуде ся дня 16 с. м. народний фестин, в котрого проґраму входять ґімнастичні пожарничі вправи, сьпіви, танцї і инші товариські забави. — П. Софія Гавель згубила золотий годинник вартости 300 К. — П. Вільг. Гальперн згубив коло вистави свого склепу перстїнь висаджений брилянтами вартости 190 К.— На ул. Городецкій знайдено золотий перстїнь з синим каміньчиком і зложено на поліциї. — Яка зима була в маю с. р., нехай між иншими, знаними вже фактами послужить ще й слїдуючий: Господар Рисуля возив дня 7 с. м. саньми вапно з Закопаного до Косцелїска. — В. Гомик, котрого арештовано за звістні розбишацкі напади в Коломиї, втік був дня 4 с. м. з арешту. Заалярмована сторожа вязнича зайшла его укритого в цивници сусїдної каменицї. — Згубив ся 4 лїтний Едм. Опольский, син архітекта, котрий бавив ся на валах гетманьских. — В Антверпії помер сими днями з голоду — міліонер Гаврило Румп. Бідачиско жалував собі їсти і спав на голім сїннику, але за то полишив кілька міліонів франків. І то також в своїм родї штука: мати кілька міліонів, а згинути з голоду!

— **Заложив ся собі на смерть.** В Цельовацу заложив ся недавно вечером столяр Адольф Закман, що він так зробить, що в цїлім містї запанує темнота. В тій цїли закинув при помочи привязаного каменя якийсь дріт на дріт, що проводить головну силу електричности до міста. Тим способом Закман звернув ток електричний в мокру землю. Вдоволений своїм дїлом хотів ще на хвилю відорвати свій дріт, але в тій хвили немов ражений громом упав неживий на землю. Надійшов дорожник і хотїв піднести убитого, однак електричність відкинула его далеко, не пошкодивши ему дуже. Аж при помочи других людий удало ся усунути закинений дріт і забрати труп Закмана.

— **З Коломиї** доносять, що судова розправа проти обжалованих за участь в звістних розбишацких нападах відбуде ся небавом. Державна прокураторія виготовила акти обжалованя проти 8 осіб, а се проти: Кирила Букоємского, лїт 18, приватного ученика ґімназияльного; его родичів Корнила і Флорентини Букоємских, властителїв фільварку в Цуцилові, его рідного брата Миколи Букоємского, 21-лїтного ученика шлюсарскої школи в Сьвйонтниках; Володимира Гомика, лїт 22, приватиста учит. семінариї; его брата Александра Гомика, лїт 23, народного учителя; Стефана Величка, 19-лїтного приватиста учит. семінариї; Павла Дроздовского, 19 лїтного приват. уч. ґімназиї. Акт обжалованя вже їм доручено.

— **Дяківські збори.** З Городенщини доносять: Збори дяків городеньского деканата, станиславівскої епархії, відбули ся дня 20. цьвітня с. р. в Городенцї в салї „Народного Дому“ при участи 18 дяків. Збори відкрив п. І. Яхневич, аґент. Він відчитав розпорядженє Еп. Консисториї що до помешкань і огородів дяківских, письмо з виділу дяківского Товариства і письмо о. посла Стояловского, в якім сей потїшає, що справа дяків стоїть на добрій дорозї. Збори ухвалили відтак внести прошенє до Еп. Консисториї за посередництвом виділу Товариства дяків, щоби она своє розпорядженє впровадила в житє. Дальше збори ухвалили зарядити з признанєм сердечну подяку Преосьв. Архієреєви за его прихильність і опіку для дяків і просити ще о ласкавє розпорядженє, щоби надаванє посад дякам і увільненє від посад залежало виключно від Еп. Консисториї. Потім на внесенє п. І. Яхневича ухвалено, щоби дяки хоронились неприличних розмов о обрядових справах і о церковних богослуженях, бо такі розмови понижають наш обряд і тих, що до него належать. Що до ухвал збори припоручили п. Яхневичеви зарядити відповідні дїла. Звіт п. Яхневича з дїяльности виділу приняли збори до відомости і уділили ему абсолюторию. На закінченє п. Яхневич подякував за так численнє зібранє і всї розійшлись, відспівавши пісню „Ангел вопіяше“.

осмалене лице з хорошим вусом, аби помимо тільколіттної розлуки відразу пізнати мого приятеля молодости, що не міг много натїшити ся і сердечно мене витав. Побравшись попід руки пійшли ми до гостинницї, де Ґерґард ван Занд заїхав з своїм возом. Повечерявши, полягали ми спати, аби тим вчаснїйше зараз на слїдуючий день рано, виїхати до его фільварку т. зв. Гох Вельд (високе поле), положеного о день дороги від Бремерсдорпу.

Ще не підняло ся сонце понад закриті синявою мракою і далеко перед нами виринаючі горби і вижини гір Льобомбо, коли ми вже сидїли на его легкім на дві особи призначенім візку, запряженім двома малими, неполказними але витревалими степовими коньками. Ми їхали в малою перервою в однїй гостинницї цїлий день, аж нараз перед вечером на кінци довгого виїзду виринув перед нами в невеликім віддаленю по правій сторонї, положений живописно над срібнолентою річкою посеред дико романтичної лїсистої околицї фільварок мого приятеля. Майже в тім самім часї побачив я трохи дальше на бік від господарских будинків одноповерховий довгий дім, збудований з червоної цегли з верандою і огородцем перед ним. На его вид відозвав ся Ґерґард: Ось, друже, ми й приїхали, а там стоїть також Марта і дожидає нас.

Немов би електрична струя перебігла моє тїло і ціла околиця аж змінила ся нагло перед моїми очима, коли я побачив дївчину, що цїлком біло одїта стояла на верандї посеред цвитучих рож.

— Славно, Марто! — вирвав мене з мого нїмого одушевленя голос Ґерґарда. — Ось тут маєш его, Ганса Якима Фридриха Больтенштерна, приятеля, з котрим вяжуть ся найкрасші спомини мого дитиньства. Він вправдї трохи утомлений дорогою, але впрочім сьвіжий і веселий. Посади его на мій великий фотель на верандї, дай ему якого холодного напитку на покріплене і запізнайте ся з собою, а я погляну тимчасом до коний.

Між тим як він так говорив, вибігло напротив нас з за дротяної огорожі, що окружала цїле подвірє, трех молодих Кафрів і привитавши свого пана, помогли нам висїсти. Двох з них забрали мої покунки, а третий взяв від Ґерґарда конї. Ґерґард кивнувши сестрі головою і усьміхнувши ся до мене, пійшов за слугами з кіньми, а я остав ся сам з Мартою.

(Дальше буде).

— **За уведене невістки і витуманене** більшої суми гроший у всіляких людий, арештовано в Америці і приставлено до Львова Мошка Штольценберґа, торговельника з Камінки струмилової. Штольценберґ мав дорослого сина, котрого постановив оженити. Невісткою мала стати Сурця, донька купця З. в Жовкві. Зараз відбули ся заручини, а перед кількома місяцями мало відбути ся вінчане. Тимчасом Сурця приїздила до будучого свого тестя, щоб розглянути ся в своїм будучім родиннім гніздочку, а молодий Штольценберґ бував знов у її родичів в Жовкві. Кілька днів перед вінчанем молода жидівочка приїхала знов до свого будучого тестя, а той намовив її поїхати з ним по дарунок нїби десь до більшого міста, а поправді аж до Америки. Аж кілька днів опісля показало ся, що старий Штольценберґ увів будучу жінку свого сина і втік з нею за океан, полишивши родину на поталу судьби. Аби тим лекше розпочати в новім сьвіті нове житє, понатягав ріжних людий на значнїйші квоти в загальній сумі 30 до 40.000 корон. За обманцем вислано очевидно стежні листи, котрі і досягнули его в місті Кессельґартені коло Філядельфії. Американьскі власти арештували Штольценберґа разом з дівчиною і видали в руки австрийских властий, котрі знов відставили его до карного суду у Львові. При арештованім сконфісковано готівкою 20.000 кор. Сурцю відослано назад до Жовкви. Вже на початку слідства виявило ся, що Штольценберґ має на своїй совісти вже кілька уведень, а навіть займав ся мабуть торговлею людским товаром.

— **Катастрофа на зелїзници.** Ві второк в ночи о год. пів до 2 прийшло коло стациї Песніц під Марбурґом в Стириї до страшної катастрофи на зелїзници. Поспішний поїзд ч. 9, котрий в понеділок вечером виїхав з Відня, стрінув ся в згаданім місци з поїздом особовим ч. 37, котрий їхав з Триесту. Чи сей послідний впав на перший, чи на відворот, годі знати, досить, що наслідки удару були страшенні. Льокомотиву поспішного поїзду зовсім розбило а кипяча вода і розжарене вугле упали аж на послідні ваґони поїзду, внаслідок чого два ваґони зачали горіти. Більша часть подорожних спала. З під розбитих ваґонів чути було клики і стогни покалічених. В першій хвили начислено двайцятькілька ранених; аж коли розвиднило ся, показало ся, що згинув лиш один чоловік, артист маляр Вальтер з Ґрацу а більше або менше тяжко ранених есть 16 осіб. Жертви катастрофи принесено зараз на стацию Песніц, куди небавком приїхав і поїзд ратунковий Марбурґа. Шкода материяльна есть дуже значна. Льокомотива поспішного поїзду есть дуже ушкоджена, два ваґони зовсім розбиті а два ваґони поспішного поїзду згоріли. Причиною катастропи мало стати ся то, що урядник, експедиюючий поїзди на стациї Песніц, заснув і внаслідок того не видав відповідних сиґналів для здержаня поїзду особового.

— **Специялїста від церков і костелів,** котрий недавно тому обікрав костел в Сокали, вже арештований. Єсть то якийсь Ян Катаржиньский, котрий, як то викрило слідство ведене судиею дром Словіковским, обікрав минувшого року костел в Закопанім, відтак в Ченстохові, Глубічку і на Угорщині. У арештованого знайдено множество вотів, між иншими деякі дуже дорогі, як часть ланцушка висадженого брилянтами, турецкі медалї, броші, бранзлєтки, медалї по 20 дукатів і т. п.

— **Як відбуває ся „коронация“ турецкого султана.** Справдешної коронациї турецкі султани не знають; замість того відбуває ся церемонїя „килиді алаї“ — припоясане меча, котра заступає коронацию. Церемонїя ся походить ще з часів Баязета II. а її історея есть слідуюча: Почавши від пророка Магомеда було найбільшим бажанем султанів здобути Константинополь, бо вже пророк мав говорити: „Щасливий той нарід, щасливий герой, що здобуде се місто для ісламу“. Ще за его житя пробовали Араби два рази здобути се місто, але два рази відперто їх з великими стратами. Згинув також і хорунжий пророка Еюб, котрий перший виліз був на вали Константинополя і застромив на них на хвилю зелену хоругов пророка. Еюб, порубаний шаблями, діставши сто ран, погиб як „шегід“ (кровавий сьвідок) ісламу.

Коли султан Магомед II. в 1452 р. облягав Константинополь і не міг нічого вдіяти, войско его стало домагати ся, щоби він перестав вести дальшу борбу. — Аллах не хоче того — говорили янїчари — навіть Еюб погиб, хоч побожнїйший від нас. — Тоді явив ся перед султаном якийсь старий дервіш і сказав до него: Ходи і подиви ся, що я знайшов.

Дервіш повів султана на то місце, де нинї стоїть мечет Еюба, а де тоді добував ся з під землї сильний запах піжмовий, доказуючий, що в сім місци знаходить ся гріб якогось сьвятого. Зачали копати і знайшли тіло покрите множеством ран, але впрочім зовсім так сьвіжо виглядаюче, як би его лише що там зложили. Дервіш розповів дальше, що Еюб явив ся ему в снї а вказуючи на то місце, сказав: „Не хочу довше лежати серед невірних. Заберіть мое тїло або здобудьте місто! Слїдуючого дня здобули Стамбул. Над гробом Еюба збудовано великий мечет, котрий тепер уважає ся за народну сьвятість; невірним не вільно входити до него. День і ніч сторожать там сотки софтів і годжів. Отже тут одержує султан найвисші ознаки свого достоїньства.

Церемонїя припоясаня меча відбуває ся слїдуючим способом: В назначенім дни збирають ся в мечеті Еюба всї міністри, достойники і улеми. Новий султан іде насамперед до старого сераю, щоби там помолити ся при реліквіях пророка. Звідтам серед вистрілу пушок іде він величаво украшеним судном до мечету Еюба на побережу Золотого Рога.

З побережа іде пішки до мечету в торжественнім поході. Коли ще жие матїр султана, то він веде за поводи мула, на котрім сидить матїр. Увійшовши до мечету, відмавляє молитву з Корану, звану „фатіга“. Делеґат мулли Гункіяра (потомок Сельджуків), резидуючий в місті Копіє або сам мулла, припоясує єму меч першого султана Османів. Взявши меч в руки, султан взиває Аллаха на сьвідка, що буде боронити того, що здобули его предки для ісламу.

По торжестві в мечеті іде султан в окруженю улємів, ґвардиї офіцирів і достойників до старого сераю, де приймає желаня від присутних. Наконець торжественний похід відводить его до палати, котру вибрав собі на резиденцию.

Телєґрами.

Париж 12 мая. Урядники почтові постановили на відбутих вчера в салї Гіпподрому зборах розпочати страйк. З ліоньского двірця не відойшла ані одна посилка почтова, з двірця Ст. Лязар відійшла лиш почта до Гавру.

Париж 12 мая. До пізної ночи вчера конферував префект поліциї Лепін з комісарем поліциї і виготовив плян потрібних зарядженъ. Всї уряди почтові обсаджені від нині рана поліциєю і войском. Видано приказ, щоби страйкуючих урядників почтових і телєґрафічних сейчас заступити вояками. З телєґрафічних сполучень з Німеччиною з причини страйку єсть тепер в руху лиш лінія до Берлина.

Петербург 12 мая. Предсїдателя союза российского народа Дубровіна, начального редактора часописи „Русское Знамя“ засуджено за ширене фальшивих вістий, викликуючих недовіре до правительства, на 3000 рублїв кари.

Петербург 12 мая. Дума на вчерашнім засїданю затвердила надзвичайні видатки в етаті міністерства війни в сумі 80,841.000 рублїв згідно з внесенем комісиї буджетової.

Константинополь 12 мая. Видані военним судом вироки смерти затверджено в ночи. З посеред засуджених повішено нині рано 4 в Бешікташ, 4 коло міністерства війни, 8 в иншім місци. Крім того мали ся відбути ще инші екзекуциї, але о тім нема певної відомости.

Тебріс 12 мая. Аін ед Давлех на чолї перских козаків вирушив в поспішнім поході до Тегерану. Внаслідок отвореня дороги з Джульфи прибувають до Тебріс що дня сотки верблюдів з товарами.

Петербург 12 мая. Розпочав ся процес Лопухіна. Обжалований Лопухін не признає ся до вини. Зпосеред сьвідків, рітмайстер жандармериї Андреев зізнав, що в Парижи набрав переконаня, що социяльні революціоністи в справі Азева виключно вірили вказівкам Лопухіна. Сьвідок кн. Сьвятополк Мірский заявив, що погляди Лопухіна суть поглядами умірного лїберала.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 11 мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця	13 60	до	13·90
Жито	8·70	до	9·—
Овес	8·70	до	9·—
Ячмінь пашний	7·70	до	8·—
Ячмінь броварний	8·—	до	8·60
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	10·—	до	12·—
Вика	10·—	до	10 50
Бобик	8·—	до	8·50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	80·—
Конюшина біла	35·—	до	55·—
Конюшина шведска	76·—	до	85·—
Тимотка	34·—	до	38·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).